

מסורת הש"ס

(א) פרה פ"י [מ"א], ב) מוספ' פרה (פ"ט) [פ"י ה"ג] ע"ש א) ע"י רש"ק, ד) [נעלם פ. יומא ד. מדה ט.], ע' ירושי יומא פ"ה ה"ד, (ח) ת"כ צו פרק ב פ"ו ה"א, (ז) ת"כ שם פ"ו ה"ד, (ז) [נקמן טה; לו; לו], ת"כ שם, (ח) [נעלם לח:]; (ט) ת"כ שם פ"ו ה"ה, (י) ת"כ שם ה"ד, (כ) [נעלם לח: מעילה ה.], (ל) [ובחגיגה כג, ד"ה מת וכו' כתבו דהיינו דווקא בשאר טומאות ק"ן בטומאת מת נפסלה].

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ואמר רבה דה"ל טע ד"ה אלף וכו' כשעבדין וכו' בצברה הס"ד ואח"כ מ"ה העבדת כלי של מי חטאת הס"ד ואח"כ מ"ה חוץ וכו' לזין הסתכל הס"ד ואח"כ מ"ה ונטל את הגזין וכו' חטאת הס"ד ואח"כ מ"ה העבירו על פי וכו' למעלה הס"ד ואח"כ מ"ה ואחציה:

גליון הש"ס

[נכ] דתניא ר' אלעזר אומר מי חטאת וכו' שהרי מוין עליה. ע"י יצמות דף טז ע"ב [במס' ד"ה ערל וס"ן].

שינויי נוסחאות

[א] ש"מ קסבר (ש"ח), וכו' כרש"י: [ב] עליה וטוריה (ש"ח): [ג] חטאת ושרץ בתנור ליכא תבשילין דשרה (תהרי"ב), וכל הפרק שם מיידי בתנור שאני אלף טמא לתחלת (ת"ש וס"ח): [ד] על גבי כלי טמא או על כלי (יב"ט): [ה] כלי יבנה (ש"ח) וכו"מ כרש"י: [ו] דבין (ש"ח): [ז] כלי ומצרפין (ש"ח), וכו' כרש"י ד"ו: [ח] כלי ר' יעקב כמו דלחא בתוספתא וכו' כרש"י (יב"ט): [ט] כלי יבנה (ש"ח) וכו"מ על הרמב"ם פ"ח ממעשר"ה ס"ג ועי': [י] כלי טמא ודא להובא דלא היתה לו שעת הכושר (ש"ח), וכו' בכל כתיב' (דק"ס): [יא] כפירין היסקיא אין טעון כיבוס אלא הדם שנתקבל בכלי. וע' ש"י בע"ב ד"ה הא ומד"ה מה: [ב] כלי בטומא (ש"ח): [ג] כיבוס בזה אחר זה דה"ל (יב"ט וצ"ט): [ד] כלי בטמא (שסכ"ב): [ה] [ו] וטהורה וכו' (ש"ח) וכלא חות ב: [ז] כלי אירין (בבא"מ): [יז] דבור זה שייך לעיל קודם הדבור שלפניו (תהרי"ב ושי"ח): [יח] ובדמותר (תהרי"ב ושי"ח): [יט] כ"א בטומאה שבאוריה שעה (גליון): [כ] כלי סלקא דרבי (ב"ש): [כא] מכלן עד סוף ד"ה בראוי ליכא כרש"י: [כב] כרש"י וסומן למחקה בש"מ:

דם חטאת פרק אחד עשר ובהים

ניתו על בגד טמא. ונטמא בנגיעתו צו מי הוי דס פסול כאליו נטמא קודם לכן ולא צעי כיבוס או דלמא כיון דצעידנא דנפל עליה אכתי כשר הוה והוי פסול דס וטעינת כיבוס לבגד צאין כאחד כדמפרש ואזיל לה רב הונא צריה דרב יהושע: **מדקא מיצעי ליה סבי**. מכלל דפשיטא ליה נטמא ב: קודם לכן דלא צעי כיבוס ואע"ג דהיתה לו שעת הכושר: ש"מ קסבר כו'. ומיהו היכא דפסול דס וטבילת בגד צאין כאחד מיצעי ליה הכי מי אמרינן ה"מ דפסולה אין דמה טעון כיבוס ב: **צוה אחר זה**. שנפסל ואח"כ ניתו: וכדקא **מפרץ אצוי**. למילתיה דרבה דפריש פלוגתייהו דר' אלעזר ורבנן: **מטהרין**. את האדם מטומאת מת כאליו לא נטמא ב: **שהרי נדה**. שנטמאה בזמת מזין עליה לפני טבילת נדה וטובלת לשמי הטומאות בטבילה אחת שלא מאינו צמורה שהזקקה לטבול לנדמה תחלה ולקבל הזאה וטהרה ב: כשתטבול ויש מיכן ראה למי חטאת שנטמאו קודם הזאתן כדמפרש רבה ואזיל: (א) **ואמר רבה**. ר' אלעזר שמציא ראה מהזאת נדה שאינו דומה לוֹו דלילו נדה הזאה וטומאת המים צאין כאחד ואין זו ראה לנטמאו קודם היייה: **אלא שאמרה צטיט רבי עקיבא רבו**. דאמר כל הטומאות מטמאין מי חטאת העוברין על אחרי ב: הלכן נטמאו המים משעברו על אורי הנדה והזאה לא הואי עד שנגעו המים בצשרה: **חוץ לתנור**. שהיה התנור סמוך לבתול לחון כותל וכו' לגין והאדם עומד חוץ לתנור כלומר להלן מן התנור שהתנור מפסיק בינו לבין הכותל: (י) **העצום כלי**. של מי חטאת: **והעצירו ע"פ הסנור**. על אור פיו שכל תנוריהם פיהם למעלה: **ונטל את הגזין**. של מי חטאת ובמסכת פרה תנינן לה ומעלה היא למי חטאת: **ואיסוציה אצוי** גרסינן: **מודה ר' עקיבא**. אע"פ שנתלק בלגין של מי חטאת מודה הוא בזהא שהעצירה כו' שהיה מזה על האדם ותנור טמא מפסיקו ועצרה הזאה על פי התנור: **[למעלה כלמטה. במאהילים לאיתויי אבן המנוגעת**. אלמא בזהא נדה ליכא למימר לרבי עקיבא משבחה למעלה באור על הנדה נטמאת: **אלא אמר אצוי דכ"ע אפילו צמי חטאת לאו כמונה דמי**.

אלא לענין לגין הוא דגזר רבי עקיבא גזירה שמה יניחנה בתוך האור דרך העצרתו אבל בזהא שאינו מעציר אלף וזרקא מודה הוא דטעור דכיון דנפק מידו נפק לגמרי ואין צידו להכניסה לתנור: **ורבי אלעזר**. דמייתי ראייה למילתיה מהזאת נדה ורבנן דאמרי אינה ראייה: **בדינן טומאה קדומה**. כגון מי חטאת שנטמאו לפני הזאתן מטומאה שבאזותה שעה כגון הזאת נדה שטומאת המים והזאה צאין כאחד קמיפלגי: **רבי אלעזר סבר דנין ורבנן סברי אין דנין**. ולגבי ניתו דס חטאת על בגד טמא דאיציעא לן לעיל נמי פלוגתא דרבי אלעזר ורבנן היא דלרבי אלעזר אין טעון כיבוס דטומאה שבשעת נפילה כטומאה שלפני נפילה ולרבנן לא דמו אהדדי. והאי דקאמרין אליצא דרבה וכדמפרק ה) **אצוי ולא אמרינן אליצא דאצוי** (ואע"ג) דהא דרבה לימיה משום דאצוי תלמידו הוה ולא נחלק עליו אלף דן לפניו ומירגס הדבר לפניו והודה לו: **דכולי עלמא אין דנין**. ורבי אלעזר טומאה קדומה מטומאה ב: קדומה יליף דרבי אלעזר סבר הזאה צריכה שיעור ומצטרפין להזאות וכי נפלה הזאה קמייטא עלה אכתי לאו הזאה היא לטהרה ואע"ג שנטמאת הזאה הראשונה כשנגעה בה מחרת ומצטרפת עס השניה להשלים השיעור אלמא מי חטאת שנטמאו לפני הזאה מטהרין: **ורבנן סברי אין הזאה צריך שיעור**. ומהזאה קמייטא אסתלקא ב לה הזאה וליכא למילף מינה טומאה קדומה דהך דגבי נדה טומאה שבאזותה שעה היא: **מדמה**. מיעוטא היא דמה של זו ולא דמה של אחרת. רבי עקיבא ה) ורבי שמעון פליגי בזהא פסולה דמיעט קרא ולפרושי קאתו: **כפיצא אופה**. בתריה דקרא דכיבוס ומריקה ושטיפה כתיב כל זכר בזהנים יאכל אותה (ויקרא ו): **אופה פרט לתרומה**. ואמריקה ושטיפה קאי כדאמרין לקמן בפירקין (דף טז:): **ורבי שמעון לטעמיה**. לקמן במתניתין (דף טה:): **אופה פרט לכושר** כו'. כדמפרש טעמא בגמרא: **מן הקרן**. של מוצא ומן היסוד של שירים ובפרק בית שמאי (לעיל נט.) תרגימנא דמן הקרן ממש ומן היסוד מן הראוי ליסוד דמשניתן מתן דמה אין שירים טעונין כיבוס. וטעמא מפרש בגמרא: הכי גרסינן במתניתין **נשפך על הרצפה ואספו אין טעון כיבוס ואין טעון כיבוס אלף הדס שנחנקל ככלי כו'**. ובגמרא בא [ע"ב] פריך הא תו למה לי: **נשפך על הרצפה**. מולאך בהמה: **גב' בראוי להזאה**. שנתקבל ככלי: הא

דם חטאת פרק אחד עשר ובהים

בעא מיניה רמי בר חמא מרב חסדא ניתו על בגד טמא *מהו אמר רב הונא בריה דרב יהושע מודקמיבעיא ליה הכי ש"מ א היתה לה שעת הכושר ונפסלה אין דמה טעון כיבוס ה"מ בזה אחר זה אבל בבת אחת לא או דלמא לא שגא א"ל פלוגתא דר"א ורבנן אליבא דרבה וכדקא מתריץ אביי * דתניא ר' אלעזר אומר מי חטאת שנטמאו מטהרין שהרי בנדה מזין עליה ב ואמר רבה ר"א בשיטת ר"ע רבו אמרה דאמר העברת כלי על גבי מקום טמא כמונה דמי דתנן^[כ] היה עומד חוץ לתנור ושרץ בתנור ג והושיט ידו לחלון ונטל את הגזין והעבירו ע"פ תנור ר"ע מטמא וחכמים י מטהרין ובהא פליגי דר' עקיבא סבר כמונה דמי ורבנן סברי לאו כמונה דמי ואיתיביה אביי מודה^[כ] רבי עקיבא בהזאה שהעבירה על ד כל הרס טמא על גבי משכב ומושב טמא שהיא י מטהרה שאין לך דבר שנטמאו למעלה כלמטה אלא בזית מן המת ושאר כל המאהילין לאיתויי אבן המנוגעת אלא אמר אביי דכ"ע לאו כמונה דמי והכא בהא קמיפלגי דרבי עקיבא סבר גזרינן שמה ינוח ה) ורבנן סברי לא גזרינן ומודה רבי עקיבא בהזאה כיון ו דנפק נפק ורבי אלעזר ורבנן במאי קמיפלגי אמר אביי בדינן טומאה קדומה מטומאה שבאזותה שעה קמיפלגי כ"ס דנין ומ"ס אין דנין ^א רבא אמר דכ"ע אין דנין והכא בהא קמיפלגי דר"א סבר ^ב הוואה צריכה שיעור ומצטרפין ו להזאות ורבנן סברי הזאה אין צריכה שיעור: חטאת פסולה כו': ת"ר ה) מדמה מדם כשירה ולא מדם פסולה ר"ע ה) אומר היתה לה שעת הכושר ונפסלה דמה טעון כיבוס לא היתה לה שעת הכושר ונפסלה אין דמה טעון כיבוס ור"ש אומר האחד ב) זה ואחד זה אין דמה טעון כיבוס מאי טעמא דרבי שמעון כתיב ² אותה וכתוב מדמה חד להיכא דהיתה לו שעת הכושר י ורבי עקיבא ח) אותה פרט לתרומה ור"ש למעמיה דאמר ^י קדשים קלים אין טעונין מריקה ושטיפה וכ"ש תרומה: **במתני'** ^י ניתו מן הצואר על הבגד אינו טעון כיבוס ^ימן הקרן ומן היסוד אינו טעון כיבוס ^ינשפך על הרצפה ואספו אין טעון כיבוס יאין טעון כיבוס אלא דם שנתקבל בכלי וראוי להזאה: **גב' ת"ר** יכול ניתו מן הצואר על הבגד יהא טעון כיבוס ת"ל ³ אשר יזה לא אמרתי לך אלא בראוי להזאה תניא איך יכול ניתו מן הקרן ומן היסוד יהא טעון כיבוס ת"ל ³ אשר יזה ^כ פרט לזה שכבר הוזה: נשפך ^א על הרצפה כו':

צג.

מי חטאת שנשטמאו מטהרין. וא"ת א"כ למה גזרו שלא יעציר אדם מי חטאת ואפר חטאת צהר ובספינה כמעשה שהיה כדאיתא ציצנות פרק האשה שלום (דף קנח: ובחגיגה כג.) וי"ל דהתם קודם קידוש והכא לאחר קידוש א: **ט** ניתו מן הצואר ע"י הבגד אין טעון כיבוס. מרישא לא שמעינן דהוה אמינא הכא שאני משום דצבת אחת:

מי חטאת שנשטמאו מטהרין. וא"ת א"כ למה גזרו שלא יעציר אדם מי חטאת ואפר חטאת צהר ובספינה האשה שלום (דף קנח: ובחגיגה כג.) וי"ל דהתם קודם קידוש והכא לאחר קידוש א: **ט** ניתו מן הצואר ע"י הבגד אין טעון כיבוס. מרישא לא שמעינן דהוה אמינא הכא שאני משום דצבת אחת:

כלי על גבי מקום טמא כמונה דמי דתנן^[כ] היה עומד חוץ לתנור ושרץ בתנור ג והושיט ידו לחלון ונטל את הגזין והעבירו ע"פ תנור ר"ע מטמא וחכמים י מטהרין ובהא פליגי דר' עקיבא סבר כמונה דמי ורבנן סברי לאו כמונה דמי ואיתיביה אביי מודה^[כ] רבי עקיבא בהזאה שהעבירה על ד כל הרס טמא על גבי משכב ומושב טמא שהיא י מטהרה שאין לך דבר שנטמאו למעלה כלמטה אלא בזית מן המת ושאר כל המאהילין לאיתויי אבן המנוגעת אלא אמר אביי דכ"ע לאו כמונה דמי והכא בהא קמיפלגי דרבי עקיבא סבר גזרינן שמה ינוח ה) ורבנן סברי לא גזרינן ומודה רבי עקיבא בהזאה כיון ו דנפק נפק ורבי אלעזר ורבנן במאי קמיפלגי אמר אביי בדינן טומאה קדומה מטומאה שבאזותה שעה קמיפלגי כ"ס דנין ומ"ס אין דנין ^א רבא אמר דכ"ע אין דנין והכא בהא קמיפלגי דר"א סבר ^ב הוואה צריכה שיעור ומצטרפין ו להזאות ורבנן סברי הזאה אין צריכה שיעור: חטאת פסולה כו': ת"ר ה) מדמה מדם כשירה ולא מדם פסולה ר"ע ה) אומר היתה לה שעת הכושר ונפסלה דמה טעון כיבוס לא היתה לה שעת הכושר ונפסלה אין דמה טעון כיבוס ור"ש אומר האחד ב) זה ואחד זה אין דמה טעון כיבוס מאי טעמא דרבי שמעון כתיב ² אותה וכתוב מדמה חד להיכא דהיתה לו שעת הכושר י ורבי עקיבא ח) אותה פרט לתרומה ור"ש למעמיה דאמר ^י קדשים קלים אין טעונין מריקה ושטיפה וכ"ש תרומה: **במתני'** ^י ניתו מן הצואר על הבגד אינו טעון כיבוס ^ימן הקרן ומן היסוד אינו טעון כיבוס ^ינשפך על הרצפה ואספו אין טעון כיבוס יאין טעון כיבוס אלא דם שנתקבל בכלי וראוי להזאה: **גב' ת"ר** יכול ניתו מן הצואר על הבגד יהא טעון כיבוס ת"ל ³ אשר יזה לא אמרתי לך אלא בראוי להזאה תניא איך יכול ניתו מן הקרן ומן היסוד יהא טעון כיבוס ת"ל ³ אשר יזה ^כ פרט לזה שכבר הוזה: נשפך ^א על הרצפה כו':

מי חטאת שנשטמאו מטהרין. וא"ת א"כ למה גזרו שלא יעציר אדם מי חטאת ואפר חטאת צהר ובספינה האשה שלום (דף קנח: ובחגיגה כג.) וי"ל דהתם קודם קידוש והכא לאחר קידוש א: **ט** ניתו מן הצואר ע"י הבגד אין טעון כיבוס. מרישא לא שמעינן דהוה אמינא הכא שאני משום דצבת אחת:

מי חטאת שנשטמאו מטהרין. וא"ת א"כ למה גזרו שלא יעציר אדם מי חטאת ואפר חטאת צהר ובספינה האשה שלום (דף קנח: ובחגיגה כג.) וי"ל דהתם קודם קידוש והכא לאחר קידוש א: **ט** ניתו מן הצואר ע"י הבגד אין טעון כיבוס. מרישא לא שמעינן דהוה אמינא הכא שאני משום דצבת אחת:

כלי על גבי מקום טמא כמונה דמי דתנן^[כ] היה עומד חוץ לתנור ושרץ בתנור ג והושיט ידו לחלון ונטל את הגזין והעבירו ע"פ תנור ר"ע מטמא וחכמים י מטהרין ובהא פליגי דר' עקיבא סבר כמונה דמי ורבנן סברי לאו כמונה דמי ואיתיביה אביי מודה^[כ] רבי עקיבא בהזאה שהעבירה על ד כל הרס טמא על גבי משכב ומושב טמא שהיא י מטהרה שאין לך דבר שנטמאו למעלה כלמטה אלא בזית מן המת ושאר כל המאהילין לאיתויי אבן המנוגעת אלא אמר אביי דכ"ע לאו כמונה דמי והכא בהא קמיפלגי דרבי עקיבא סבר גזרינן שמה ינוח ה) ורבנן סברי לא גזרינן ומודה רבי עקיבא בהזאה כיון ו דנפק נפק ורבי אלעזר ורבנן במאי קמיפלגי אמר אביי בדינן טומאה קדומה מטומאה שבאזותה שעה קמיפלגי כ"ס דנין ומ"ס אין דנין ^א רבא אמר דכ"ע אין דנין והכא בהא קמיפלגי דר"א סבר ^ב הוואה צריכה שיעור ומצטרפין ו להזאות ורבנן סברי הזאה אין צריכה שיעור: חטאת פסולה כו': ת"ר ה) מדמה מדם כשירה ולא מדם פסולה ר"ע ה) אומר היתה לה שעת הכושר ונפסלה דמה טעון כיבוס לא היתה לה שעת הכושר ונפסלה אין דמה טעון כיבוס ור"ש אומר האחד ב) זה ואחד זה אין דמה טעון כיבוס מאי טעמא דרבי שמעון כתיב ² אותה וכתוב מדמה חד להיכא דהיתה לו שעת הכושר י ורבי עקיבא ח) אותה פרט לתרומה ור"ש למעמיה דאמר ^י קדשים קלים אין טעונין מריקה ושטיפה וכ"ש תרומה: **במתני'** ^י ניתו מן הצואר על הבגד אינו טעון כיבוס ^ימן הקרן ומן היסוד אינו טעון כיבוס ^ינשפך על הרצפה ואספו אין טעון כיבוס יאין טעון כיבוס אלא דם שנתקבל בכלי וראוי להזאה: **גב' ת"ר** יכול ניתו מן הצואר על הבגד יהא טעון כיבוס ת"ל ³ אשר יזה לא אמרתי לך אלא בראוי להזאה תניא איך יכול ניתו מן הקרן ומן היסוד יהא טעון כיבוס ת"ל ³ אשר יזה ^כ פרט לזה שכבר הוזה: נשפך ^א על הרצפה כו':

מי חטאת שנשטמאו מטהרין. וא"ת א"כ למה גזרו שלא יעציר אדם מי חטאת ואפר חטאת צהר ובספינה האשה שלום (דף קנח: ובחגיגה כג.) וי"ל דהתם קודם קידוש והכא לאחר קידוש א: **ט** ניתו מן הצואר ע"י הבגד אין טעון כיבוס. מרישא לא שמעינן דהוה אמינא הכא שאני משום דצבת אחת:

מי חטאת שנשטמאו מטהרין. וא"ת א"כ למה גזרו שלא יעציר אדם מי חטאת ואפר חטאת צהר ובספינה האשה שלום (דף קנח: ובחגיגה כג.) וי"ל דהתם קודם קידוש והכא לאחר קידוש א: **ט** ניתו מן הצואר ע"י הבגד אין טעון כיבוס. מרישא לא שמעינן דהוה אמינא הכא שאני משום דצבת אחת:

מי חטאת שנשטמאו מטהרין. וא"ת א"כ למה גזרו שלא יעציר אדם מי חטאת ואפר חטאת צהר ובספינה האשה שלום (דף קנח: ובחגיגה כג.) וי"ל דהתם קודם קידוש והכא לאחר קידוש א: **ט** ניתו מן הצואר ע"י הבגד אין טעון כיבוס. מרישא לא שמעינן דהוה אמינא הכא שאני משום דצבת אחת:

מי חטאת שנשטמאו מטהרין. וא"ת א"כ למה גזרו שלא יעציר אדם מי חטאת ואפר חטאת צהר ובספינה האשה שלום (דף קנח: ובחגיגה כג.) וי"ל דהתם קודם קידוש והכא לאחר קידוש א: **ט** ניתו מן הצואר ע"י הבגד אין טעון כיבוס. מרישא לא שמעינן דהוה אמינא הכא שאני משום דצבת אחת:

מי חטאת שנשטמאו מטהרין. וא"ת א"כ למה גזרו שלא יעציר אדם מי חטאת ואפר חטאת צהר ובספינה האשה שלום (דף קנח: ובחגיגה כג.) וי"ל דהתם קודם קידוש והכא לאחר קידוש א: **ט** ניתו מן הצואר ע"י הבגד אין טעון כיבוס. מרישא לא שמעינן דהוה אמינא הכא שאני משום דצבת אחת:

עין משפט ונר מצוה

י א מיי פ"ח מהלכות מעשה הקרבנות הלכה ט:
יא ב מיי פ"ח מהלכות פרה אלומה הלכה ג:
יב גד מיי פ"ד שם הל"ה:
יג ה מיי פרק ח מהלכות מעה"ק הלכה ג:
יד ו מיי שם הלכה ו:
טו ז מיי שם הלכה (ד) [ו]:

תורה אור השלם

1. כל אשר יגע בבשרה יקדש ואשר יזה מדיקה על הבגד אשר יזה עליה חבבס במקום קדש:
2. כל זכר בבשרה יאכל אתה קדש קדשים הוא:
3. כל אשר יגע בבשרה יקדש ואשר יזה מדיקה על הבגד אשר יזה עליה חבבס במקום קדש:
ויקרא ו, כ

מוסף רש"י

מתני'. מן הקרן. משנגע בקרן המונח יתו על הבגד ומן היסוד. משנשפטו שירים ליסוד יתו מן היסוד לבגד (לעיל לח:):
אשר יזה פ"ט לזה שכבר הוזה. כלומר אשר יזה מדם העומד לאותו. דעדיין לא נעשית מנות, ההוא הוא כשנינו ממש על הבגד קודם וזיקא או בשעת וזיקא טעון כיבוס, ולא שכבר הוזה, דלחלק הזאה אין העומד טעון כיבוס דלמחר שחוק בין וזקו כשר בין וזקו פסול אלו טעון כיבוס (שם ט"ה):

שיטה מקובצת

ונבט' אלה חלוקין וכו'. בשל מי חטאת אצוי. דבשאר טהרות ליכא מכל דמתמיר לאחשויה כמות. ומינה ומאי נפקא מינה אם טמאת הלא ר' אלעזר ס"ל דמי חטאת שנטמאו מטהרין ובשעת ר"ע רבו אמר. ולפי מירון הסומ' שחלו על קושא דכתיב מת בספינה דהתם קודם קידוש והכא לאחר קידוש, אין קשה זה כלום, דר"ש נמי דשטמא קודם קידוש (הורפ"ג דל' ב"ש):
רש"י י"ח רבי אלעזר סבר דנין בל' דהא דרבה ליתיה משום דאבי תלמידו הוה וכו' י"ב ושם משום דבא מוקי לה בשמי הזאות וכמ"ד הזאה צריכה שיעור ולדויה ודאי הויה טומאה קדומה, משי"ה קאמר כרבה דמוקי לה במדא הזאה ולא ממש כדדיה דס"ל כמות דמי והויה לה טומאה קדומה אלף כדמתק אצוי דכ"ע לא כמות דמי (הורפ"ג דל' ב"ש):
תרו"ח מי חטאת וא"ת בל' י"ב הרי"ס ו"ל מירך דטומאת מת שאני דהואיל וכל ליטטר מטומאת מת מירך לזית טהור ממש, והכא מיידי בשאר טומאות ע"כ. וכן מירטו בתוספות במס' מנינה דף כב ע"א (ד"ה מת) (ב"ש):
ד"ה יתו בל' מיישא לא שפעינן בל' י"ב ח"ל הרי"ס ו"ל וא"ת מרישא משעת לה דקבלו פסולין דהאי נמי מתקבל פסול שגא מתקבל ככלי. וי"ל דליטריך משום דפסול והאמת צאין כלחת ומי"מ לא מליט למשפט מינה בעיין לעיל דשאני התם דמתקבל ככרש"י):